

forandret Sammensætning af Jernbanetaksationskommissionerne. Finansudvalget har der i allerhøjeste Grad min Sympati, og det er ikke saa underligt. Den ærede Ordfører og jeg og flere andre have jo ved alle Lejligheder stridt for at skaffe gunstigere Betingelser, end man hidtil har opnaaet. Jeg var saaledes med til paa et Mindretals Vegne at anbefale et Ændringsforslag til Lov af 1894, der kun gik ud paa det beskedne at indsætte: „Loven af 1861“ i Stedet for „Loven af 1845“. Det faldt, desværre med 59 Stemmer mod 22. Det var i den Tid, den ærede Ordfører og jeg vare vante til at bukke under, det maatte vi finde os i. (Ordføreren [Busk]: Det var i Sammensmeltningens Tid). Ja, det var Sammensmeltningen, der regerede den Gang. Vi søgte at gøre det indlysende, at man her gik en urigtig Vej ved at følge denne forældede Fremgangsmaade med Hensyn til Taksationer. Det glæder mig derfor, at man nu rejser dette Spørgsmaal igen, idet jeg tror, at det har stor Berettigelse, ikke fordi der skal være et Kammeraderi i Kommissionen, for at alle kunne faa det mest mulige ud deraf, men fordi man faar det retfærdigst mulige ud deraf ved, at der bliver en anden Sammensætning af Taksationskommissionen. Lad os optage det Spørgsmaal til Overvejelse, maaske vil man kunne finde en bedre Form. Det er mig en Fornøjelse at støtte Andragendet, men jeg maa beklage, at vi ikke fik igennem, hvad vi den Gang sloge til Lyd for, at vi i alt Fald maatte bruge en bedre Bestemmelse end den, der fandtes i den ældre Lov. Nu nævnte den højt-ærede Minister vel, at der somme Steder findes saa daarlig Jord, at den ikke er værd at give noget for. Ja, vi vide godt, at der er en stor Forskel paa Værdien af Jorderne, men Hovedulempen ved Taksationskommissionen angaar ikke saa meget selve Jordværdien, men det, man kalder Ulempe-spørgsmaalet. Det er det, som for Øjeblikket er mest vanrøgtet, og som absolut vil kunne faa bedre Røgt og Pleje, uden at det altid behøver at medføre større Bekostning for Jernbanerne. At bedømme, hvorledes Jordens Beskaffenhed er, og hvilken Værdi den har efter almindelig Handelspris, kan nogenlunde gøres af Folk, der ikke ere meget nøje kendte paa Egnen, men til Bedømmelse af Spørgsmaalet om Ulemperne, om de forskellige Forhold, der gribe ind i Ejendomsretten, hører der et ganske andet Kendskab, ganske andre Undersøgelser og en ganske anden Paavisning af de paagældende For-

hold, end der kan komme til Stede efter Forordningen af 1845. Det vilde bedre komme frem, hvis man kunde anvende Loven af 1861. Ønskeligt var det imidlertid at faa det indrettet endnu mere hensigtsmæssigt, og jeg tror, at det er et Spørgsmaal, der trænger til at komme frem. Det er heldigt, at Finansudvalget har taget til Orde derfor, og jeg vil haabe, at den ærede Minister vil tage sig af den Sag og foranledige en grundig Overvejelse af det hele Spørgsmaal, og at Tinget saa ikke, som i 1894, vil vende det døde Øre til, men i Praksis indføre naturligere, sundere og økonomisk sikrere Regler end dem, vi have.

N. I. Jensen: Jeg kan naturligvis ikke sige, om der ikke fra Andragernes Side eller fra de ekskluderede Amdsraadsmedlemmers Side er sket en Formfejl, men saa meget ved jeg, at Klagerne have henvendt sig til Ministeriet og anket over de Forhold, der have fundet Sted, og at Ministeriet har afvist Andragerne og erklæret, at det billigede den Fremgangsmaade, der var fulgt af den kongelige Kommissarius og af Amtmanden. Det formelle i Sagen, som ganske vist har sin Betydning, er dog ikke det væsentlige. Hovedsagen er, at der i Virkeligheden er foregaaet noget, som er i Uoverensstemmelse med Loven. Hvilken Betydning det kan have for hele Forretningen, kan jeg ikke sige, og det vide heller ikke disse Folk, men at de have været berettigede til at klage over, at der er Uoverensstemmelse med Loven, er ganske vist. Den ærede Minister vilde ikke erkende, at han havde sagt, at disse to Medborgere vare i det hele inhabile. Han erkender, at de vare habile, og dermed er jeg tilfreds. Der har altsaa ikke været Grund til at ekskludere dem af Taksationskommissionen, men tværtimod havde det været rigtigt, at den kgl. Kommissarius havde anerkendt dem, og at det var blevet ved det, som Amdsraadet havde foretaget. At Loven giver dette Medhold, finder jeg, er klart. Jeg vil tillade mig at opløse et Par Ord af § 10 i Forordningen af 1845. Der staar: „Endvidere udnævner hver af disse Autoriteter en Suppleant, der, saa ofte nogen af de til Taksatorer udnævnte Mænd, enten fordi Taksationen vil berøre hans egen private Interesse, eller af anden skellig Grund, er forhindret fra at udføre sin Forretning, i hans Sted indtræder som Taksator.“ Det forudsættes aabenbart i Loven, at der kan indtræffe flere Tilfælde, hvor vedkommende har personlig Inter-